

Budapestre vonatkozó újságcikkek

OSZTÁLYOZÁS

Szerző:

SZAMOS RUDOLF

Cím:

Tárgy

308

Hely

Idő

"1962"

Forrás:

VIDÉKIEK PESTEN

NÉPSZABADSÁG 1962. sept. 19

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Helyszám

Amióta kétmilliónyian lakjuk ezt a várost, rokonunk, ismerősünk lett az egész ország, mert nincs az a hegyek közé dugott zug, ahonnet az utóbbi évtizedben legalább egy-két család ne költözött volna Budapestre. Ez a rokonság, mint általában a rokonlátogatás, nagy ünnepek idején szembeötlő. Ilyesféle ünnepnek vagy inkább ünnepi sorozatnak számít a mezőgazdasági kiállítás.

Otthonosan a fővárosban

A vidékiek nem esnek ámulatba a neonfénytől, az autóktól, a nagyváros forgatagától, és nem is kérdezősködnek lépten-nyomon: ez hol van, azt hol találok. Egyik vásárlatógató szövetkezeti tag — akit tavaly ismertem meg Szabolcsban — cirkuszjegyét lobogtatva hívott a csehszlovák artistákhoz. Erről jutott eszembe, hogy én, a „pesti” nem is tudom, mikor voltam utoljára cirkuszban. Estére meg a Búsuló Juhászba invitált, olyan természetesen, mintha ő lenne ott a törzsközönség. — Hm! — tűnődtem — odatalál? Hamarjában nem tudnám megmondani, hányas busz jár arra.

Nem tudtam, ő megmondta. Ő, aki Pesttől háromszáz kilométernyire lakik a Kraszna partján. Sokan tudják, mi, merre van. Otthonosan mozognak.

Hajnalonta az ország különböző tájairól százával indulnak a különjáratok, amelyek végcélja a kiállítás, de találok olyan busszal is, amely kora reggel a Kossuth Lajos téren, a Földművelésügyi Minisztérium épülete előtt állt meg ötven utassal.

— Honnet? — kérdeztem tőlük.

— Ludasról, a ludasi tsz-ból. Az elnökünk, Szabó elvtárs, innét a minisztériumból került oda.

Tíz perc alatt megismerhettem a növénytermelési brigádvezetőt, a fogatost, a tehenészt és azt is megtudtam, hogy Ludason május huszonhetedike óta nem esett az eső, és az elnök — és vele együtt az ötven tag — azért jött a minisztérium elé, hogy a felsőbbsséggel valamit aszálykárügyben intézzen. Nem hoztak magukkal asszonyt, mert az asszonyok nemrégiben férfiak nélkül voltak a Balatonon, és ez most nekik cserébe dukál. Nézegették a Parlamentet. Úgy álltak ott, mint akik valóban odahaza vannak. Ezt nyomban megállapíthatam, mert öten is faggattak: hol van a közelben egy kis kocsmaféle helyiség. „Hm! Ugyan hol is van erre?”, tőprengtem, mire megszólalt az egyik: ott túl van egy, a Santos. — Az nem jó! — vélekedett a másik —, az presszó.

— Na, nem baj — vágott közbe az elnök apja, idősb Szabó bácsi.

„Rokon” egy egész gyár

— Igaza van. Majd tartunk borkóstolót holnap a rokonoknál.

— Sok a rokon?

— Akad.

— Mégis, hány?

— Hát úgy háromezer körül. — Csodálkozó képmén jót nevettek. Azután elmagyarázták, hogy a külső Váci úton levő Műbörgyár az ő pesti, kedves rokonuk. Hiába, így megy ez mostanában. Három év óta nemcsak a vér szefinti rokonosság számít, hanem a segítő rokon, aki nemcsak beszélni ment el

hozzájuk, hogy ilyen meg olyan lesz az új paraszti világ, ha összefognak, hanem a közös istállóba bevezette a villanyt, megjavította a gépeket, nélkülözhető holmijából adott a ludasi szövetkezeti parasztoknak.

— Többet ér ez a mi rokonunk minden amerikai nagybácsinál. Pedig a falusi szegénynépnek az volt valaha az álma, bárcsak előkerülne egy gazdag amerikás, utód nélkül elhalt nagybácsi, hogy a sok cibere-korpa leves mellé jusson néha egy kis hús.

— Jól van, Lajos bácsi. Tudja azt az elvtárs — szólt közbe néhány fiatal legény.

— Mit tudtok ti? Semmit. Ti burokban születtetek.

A közös fizeti az utai

— Az biztos, mert harminketőben, amíg gyalog talicskáztam Pestig, én se gondoltam volna, hogy egyszer olyan buszon utazok ide, a közös költségén, amiben egész úton szól a muzsika. — bizonygatta egy másik idősebb ember is. Így álltunk ott, míg dolgo végezten kijött a minisztériumból az elnök.

— Aztán délben, kint a kiállításon, a Kulacs-kertben találkoztunk. — Így búcsúztunk egymástól. „De okvetlen ott legyen.” Megígértem. Ki is mentem. Az asztaloknál ezren ültek. Talán elkéstem, talán a sok arc között nem ismertem fel őket... Most már mindegy — nem találtam rájuk. Annyit tudtam róluk, hogy este egy részük színházba, más részük meg cirkuszba ment, hiszen a jó rokon — egy egész gyár — vendégszeretete ügyelte léptüket.

Szamos Rudolf